

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

371.18

Hely

Idő

"1910"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Öreg tanítónők.

Forrás: Pesti napló

Bp.

(Hely)

1910

X/15

(Idő)

(Köt. v. füz.)

FŐVÁROS.

Öreg tanítónők.

(Saját tudósítónktól.) Hétfőn és pénteken, amikor fogadó napja van a főváros közoktatási ügyi osztályának, tanítónővel van tele a központi városháza. Csupa tanítónő, amerre csak a szem lát, mindenfelé tanítónő és mind állásért megy könyörögni, legalább óradíjas állásért vagy a napközi otthonért, ami pedig igazán nagy leszállítása az igényeknek. És a felelet, a régi felelet az, hogy nincs állás, még a legkisebb, még a legszerényebben fizetett sem és ebben annyira igaza van az ügyosztálynak, hogy a már beválasztott és megbízott tanítónőket is alig tudják elhelyezni. Vannak közöttük olyanok, akik ingyen kapják a fizetésüket, mert nincs hely, ahol foglalkoztassák őket, viszont az is igaz, hogy ez az állapot sem fog sokáig tartani, mert nemsokára meg fognak kezdődni azok a betegeskedések, amelyek ideig-óráig helyet csinálnak és dolgot adnak a nem dolgozóknak.

És itt van az a pont, ahol kifogásolnunk kell ennek a különben pontosan és lelkiismeretesen működő ügyosztálynak a munkáját. Az ügyosztály nem tartja elég szigorúan számon azokat, akik már nem tudnak tanítani, akik folytonosan és következetesen esztendőről-esztendőre annyit betegeskednek, hogy nem tudhatják lelkiismeretesen ellátni a kötelességüket. Különösen az elemi iskoláknál fontos, hogy egy és ugyanazon tanító vagy tanítónő vezesse az osztályt, de ez sok iskolában lehetetlenné van téve

azzal, hogy az osztálytanítónő folyton betegeskedik. Vannak közöttük sokan, akik tulságosan öregek, akik már túl vannak a hatvan esztendőn s csak azért nem mennek nyugdíjba, mert még nem töltötték be a negyven szolgálati esztendőt, amely után teljes nyugdíj jár. Azonkívül, most dolgoznak ki a városházán egy új fizetésrendezési tervet és nincsen az az öreg tanítónő, aki ennek a fizetésrendezésnek az életbelépését ne akarná megvárni. Az öreg tanítónőknek természetesen igazuk van. Eleget dolgoztak és eleget fáradtak, hogy nagyobb fizetéssel vonuljanak nyugdíjba, csupán csak az a szomorú, hogy a negyven szolgálati esztendő leteltének vagy a fizetésrendezés életbeléptetésének megvárását a főváros iskolái fizetik meg.

Vannak tanítónők, akiknek a hangját már a negyedik vagy az ötödik padba sem hallani; vannak, akik minden héten beteget jelentenek, de szigorúan betartva azt a határt, amelyen belül a közoktatási ügyi ügyosztály nem szokott közbelépni. Nem követnek el semmiféle szabálytalanságot és csakugyan betegek, amikor nem tudnak, amikor nincs már erejük elmenni az iskolába, de mégis, ezek az állapotok nem vetnek kedvező világot a főváros közoktatási viszonyaira.

Ugy kellene lenni, hogy a főváros ne hagyja kin-

lódni és szenvedni ezeket az öreg tanítónőket, akik esztendők hosszú során lelkiismeretesen megtették a fővárossal szemben való kötelességüket. Ugy kellene lenni, hogy a fővárosnak még áldozatok árán is gondoskodnia kellene arról, hogy az iskolái ellen ne lehessen még a legcsekélyebb kifogás sem, hogy azokban példás és ne folyton megszakított legyen a tanítás rendje. Erre azonban — úgy látszik — eddig nem gondolt a közoktatási ügyosztály. Nem gondolt, mert már jó ideje tart ez az állapot, amely nem vezethet másra, mint az iskolák tekintélyének hanyatlására.

Természetesen, nem volna méltányos szigorúan nyugdíjba kényszeríteni azokat, akik nem tudják akkora pontossággal elvégezni a kötelességüket, mint a fiatalok, de hogy ez a helyzet így nem maradhat sokáig, azt különösen az igazgatók érzik, mert nekik van ezek miatt a legtöbb kellemetlenségük. Várni arra, míg a fizetésrendezés életbelép, nem igen tanácsos, mert úgy tudjuk, hogy ez még mindig elég kezdetleges stádiumban van, hanem a főváros találhat módot arra, hogy rekompenzálja azokat az öreg és folyton betegeskedő tanítónőket, akiknek az egészségüket is állandóan veszélyezteteli a munka.

Ezt az állapotot, ahogyan most van, gondatlanság és a szülőkkel szemben való lelkiismeretlenség volna sokáig fentartani. A főváros iskoláinak nem szabad semmit sem veszíteniük a nimbuszokból, azoknak minden kifogáson felül kell álniuk, de ez csak úgy lehetséges, ha gondoskodnak arról, hogy ezeket a zavarokat már most elsimítsák és nem várják meg azt, míg a gyerekek fogják megkeserülni ezeket a hibákat.